

Arrest

nr. 307 942 van 6 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 11 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T.PARMENTIER, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) juli 1990.

1.2. Verzoeker dient op 3 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 19 september 2022, 8 december 2022 en 13 april 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 11 december 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Chokwe etnie, en op 22 juli 1990 geboren te Luena (Moxico, Angola). U hangt geen religie aan. U liep school tot de vijfde graad secundair, en heeft verscheidene jobs uitgeoefend. U heeft een zoon B. (ongeveer zeven jaar), met uw ex-partner K..

In 1992, toen u twee jaar oud was, vluchtte u en uw familie (moeder en twee zussen B. en J.) vanuit Angola naar de Democratische Republiek Congo (DRC) omwille van de oorlog. Acht jaar later in 2000, keerde de familie terug naar Angola, naar Luanda. Op een gegeven moment, begonnen mensen u een 'heks' te noemen. Telkens als er iets misliep in de familie en wijk, werd u hiervan beschuldigd (d.m.v. hekserij). U diende steeds te verhuizen (bleef wel steeds in Luanda) – onder te duiken – na elke nieuwe beschuldiging. U werd, onder andere, in 2018 fysiek aangevallen door A./A. en een groep mensen, die u beschuldigde van hekserij en diefstal.

U werd ook driemaal gearresteerd en opgesloten (in 2013, 2015 en 2018), omwille van vechten, drugsfeiten en deelname aan een manifestatie. Deze arrestaties staan los van de hekserijbeschuldigingen.

In 2018, zijn uw vriend L. en toenmalige vriendin op u beginnen inpraten: ze maanden u aan om Angola voor uw veiligheid te verlaten. U verkreeg een Belgisch visum met de hulp van een smokkelaar. Op 5 maart 2019, verliet u Angola, met behulp van uw eigen reisdocumenten. U reisde met het vliegtuig naar Portugal, waar u een volgend vliegtuig naar België diende te nemen. U viel echter in slaap, dus miste uw vlucht, en kwam met de bus naar België. U kwam aan op 8 maart 2019. Op 3 maart 2020, diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek, legt u volgende documenten neer: (1) uw Angolese identiteitskaart (origineel); (2) medische documenten, alsook een informatiefiche opleiding bakker-patissier en een document m.b.t. juridische bijstand.

B. Motivering

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u **géén elementen** kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele **bijzondere procedurele noden** kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

Bij aanvang van uw eerste persoonlijke onderhoud, stelt u dat er "veel" fouten werden gemaakt in uw interview bij DVZ. Hiernaar gevraagd, maakt u twee correcties (L. i.p.v. W., en Luanda i.p.v. Rwanda). Gevraagd of u bij uw interview op DVZ nog andere correcties of observaties wilt maken, antwoordt u: "misschien kan dat in de loop van het interview uitgeklaard worden? Als er dingen zijn die niet kloppen met wat ik heb gezegd, dan kan ik dat er als opmerking bijzeggen?" Er wordt u door de Protection Officer uitgelegd dat dit niet mogelijk is, dat zij van bij aanvang van het interview een zo volledig en correct mogelijk beeld dient te hebben. Dus, aangezien u het verslag heeft nagelezen of u nog andere zaken wenst op te merken, waarop u nu plotseling stelt: "goh...ik heb een zware slag gehad op mijn hoofd waardoor sindsdien mijn geheugen me soms in de steek laat. Ik weet niet meer wat ik heb gelezen. Ze hebben al aangeraden om een psycholoog te zoeken, maar daar ben ik niet zo voor." Er wordt u gevraagd of u hiervan een medisch stavingstuk bijheeft en of u hiervoor medicatie of behandeling heeft, wat niet het geval is: "ik neem geen medicatie hiervoor, en een psycholoog spreekt me niet aan. Ik wil geen psychologische begeleiding." Gevraagd of u nog opmerkingen wilt maken voor de start van uw persoonlijk onderhoud, kan u plotseling alsnog een correctie aanvoeren (m.b.t. uw opsluiting) (noties van het persoonlijk onderhoud d.d. 16/09/2022, hierna NPO 1, p. 3-4). Uw eerste persoonlijk onderhoud verliep zonder noemenswaardige incidenten. Uw advocaat stelde in haar opmerkingen dat u meermaals afdwaalde, maar dat dit waarschijnlijk aan uw medische conditie zou liggen (NPO 1, p. 34) – doch, wordt deze bewering door geen enkel medisch stavingstuk gesteund.

Na het eerste persoonlijke onderhoud, werd er beslist dat een tweede persoonlijke onderhoud noodzakelijk was om bepaalde onduidelijkheden/vage verklaringen uit te klaren, onder meer, uw woonplaatsen en de specifieke, concrete hekserijbeschuldigingen en personen die u vreest.

Bij aanvang van uw tweede persoonlijk onderhoud geeft u aan, wanneer gevraagd hoe het met u gaat, "ik leef nog, maar overleef meer. Ik heb een geen vast adres, dus het is een beetje moeilijk, maar ça va." De Protection Officer antwoordt hierop dat zij u zal uitleggen hoe het interview, dat zal verschillen van uw eerste persoonlijke onderhoud, er zal uitzien en dat u dan kan beslissen of u zich in staat voelt om het interview te houden. Na de introductie, geeft u inderdaad aan dat u zich in staat voelt om het interview te houden (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 08/12/2022, hierna NPO 2, p. 2-3). Aanvankelijk verloopt ook uw tweede persoonlijk onderhoud zonder problemen – u doet wel tegenstrijdige verklaringen (infra) – doch, wanneer de Protection Officer u aan meer diepgaande, kritischere bevraging onderwerpt, in casu wat u bedoelt met 'veel'

aanwezige mensen bij een ruzie en wanneer een ruzie was, begint u tegen de Protection Officer te roepen (NPO 2, p. 9). Er wordt een korte pauze ingelast. Na de pauze stelt de Protection Officer dat zij de indruk heeft dat het eerste persoonlijke onderhoud veel anders en beter verliep en vraagt of u deze indruk ook heeft, waarop u vaagweg antwoordt dat dat zou kunnen. Gevraagd of u weet waarom dat zo is, antwoordt u: "ik weet niet wat ik daarop moet zeggen. Ik zie geen verschil." Er wordt u nogmaals gevraagd hoe u zich voelt, waarop u nogmaals antwoordt: "ik voel me comfortabel, maar ik heb ook veel zorgen. Fedasil komt niet toe aan de vraag. Ik moet nog zien om aan eten te komen. Ik ben moe." Ondanks dat u het interview wenst verder te zetten, wordt er door de Protection Officer beslist om het persoonlijk onderhoud stop te zetten. Immers, uw houding (roepen tegen de Protection Officer, alsook geheel tegenstrijdige verklaringen) verschilt sterk van uw houding tijdens het eerste persoonlijke onderhoud. Om deze redenen, ontstond er bij de Protection Officer het vermoeden dat u niet in staat, niet comfortabel, was om het interview af te leggen (NPO 2, p. 9-10). Voor afsluiting van het interview, stelt u nog: "onderdak vinden is geen probleem, maar het is voornamelijk financiële hulp. Ik kreeg niet voldoende om een huis te huren. Die gebeurtenissen ook, als ik daaraan terugdenk, de onrechtvaardigheid die er is geweest, dat is psychologisch heel zwaar." Er wordt door de Protection Officer nogmaals gewezen op de mogelijkheden om psychologische begeleiding te krijgen, waarop u haar simpelweg onderbreekt en stelt dat u dat niet wil (NPO 2, p. 19).

Bijgevolg, werd u voor een derde persoonlijk onderhoud uitgenodigd. Bij aanvang, verklaart u dat het goed gaat met u (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 13/04/2023, hierna NPO 3, p. 2). Er wordt u uitgelegd dat vooreerst een aantal zaken zouden worden uitgeklaard die vorige interview niet duidelijk waren, waarop u stelt: "ik zal mijn best doen. Ik weet niet of ik me nog alles zal kunnen herinneren. Het was de bedoeling dat ik naar de psycholoog zou gaan, maar dat wou ik niet graag. Ik doe dat niet graag. Maar, ik zal mijn best doen om mij zoveel mogelijk te herinneren." Gevraagd of u naar een psycholoog bent gegaan, antwoordt u dat ze u dit hebben aanbevolen, maar dat u niet gaat. De Protection Officer wijst u hierop op de mogelijkheid om hiervan attestering over te maken (NPO 3, p. 3). Er wordt nogmaals geprobeerd om een duidelijk overzicht te creëren van uw woon- en verblijfsplaatsen, waarop u antwoordt: "het is moeilijk voor mij om dit allemaal terug te herinneren. Ik vergeet heel veel. Ook, bijvoorbeeld, het feit dat ik niet meer weet waar mijn paspoort is. Ik ben dat kwijt, maar ik heb geen aangifte gedaan, omdat ik totaal ben vergeten waar of hoe ik het ben verloren, hetzelfde met mijn oranjekaart. Ik kan het me absoluut niet herinneren. Ik doe mijn best, maar ik ben veel vergeten." Er wordt u door de Protection Officer uitgelegd dat jullie samen zullen werken om een overzicht te maken (NPO 3, p. 5). Aanvankelijk lijkt uw interview vlot te verlopen – ondanks uw tegenstrijdige verklaringen (infra) – doch opnieuw, net zoals in uw tweede interview, verandert uw houding wanneer u wordt onderworpen aan meer diepgaande – bijgevolg, meer kritische – bevraging, variërend van lachen (NPO 3, p. 11, 26), zuchten (NPO 3, p. 14, 17), tot stemverheffingen, roepen en wijzen naar de Protection Officer (NPO 3, p. 12, 14-15, 18-19, 21-23, 25, 27-28), en uiteindelijk culmineert in u die weigert de vragen te beantwoorden – "weet u, ik ben het gewoon beu! Ik heb het gehad! U doet ermee wat u wilt!" en "ik heb al gezegd dat het veel mensen waren! Hoe kan ik nu zeggen wie allemaal! Als ik u al heb gezegd dat de man van Solange iedereen heeft opgezet tegen mij. Stuur me maar terug! Als ze me doden dan is het maar zo! Het kan me allemaal niets meer schelen! Trek er uw plan mee! Ik heb het gehad!" – en aanstalten maakt om het lokaal te verlaten, ondanks dat er u door de Protection Officer werd uitgelegd dat u zo concreet mogelijk op de vragen diende te antwoorden (om het zo mogelijk te maken uw vrees bij terugkeer correct te behandelen) en dat uw advocaat u wees op het belang om de vragen te beantwoorden (NPO 3, p. 28). Uw advocaat vroeg nog om een pauze, opdat ze u kon wijzen op uw medewerkingsplicht en kon helpen, maar deze werd geweigerd door de Protection Officer, omdat zij u er reeds meerdere malen op had gewezen dat u zo concreet mogelijk diende te antwoorden. Bovendien was de voorziene tijd voor het interview, dat kon plaatsvinden tussen 9u en 13u, intussen afgelopen (NPO 3, p. 28).

In conclusie, uw eerste persoonlijke onderhoud verliep zonder noemenswaardige incidenten. Doch, bleven uw verklaringen op een aantal belangrijke vlakken (e.g. woonplaatsen, eerdere bedreigingen) zeer vaag en weinig geconcretiseerd. Bijgevolg, werd er beslist om een tweede persoonlijke onderhoud te houden, waarbij deze onderwerpen zouden worden uitgediept, opdat er een beoordeling kon worden gemaakt over de geloofwaardigheid van uw problemen en vrees bij terugkeer naar Angola. Echter, tijdens dit tweede gehoor bleken uw nieuwe verklaringen haaks te staan op eerdere verklaringen en stelde u zich geïrriteerd op tegenover de Protection Officer. Deze elementen werden door de Protection Officer aanvankelijk mogelijks toegeschreven aan uw mentale toestand op dat moment, waardoor er ook werd beslist om het interview stop te zetten. Echter, wanneer het derde interview in beschouwing wordt genomen, kan er een patroon worden opgemerkt. Zo werkt u telkens steeds vlot mee met de Protection Officer, tot op het moment dat er u meer kritische vragen worden gesteld (dewelke niet werden gesteld tijdens het eerste persoonlijke onderhoud, waarin er geen incidenten waren), waarna u steeds meer geïrriteerd overkomt, begint te roepen (tweede en derde onderhoud) en tenslotte weigert verder mee te werken (derde onderhoud). Deze houding is geenszins coherent met wat men kan verwachten van een verzoeker om internationale bescherming, die oprecht vrees in zijn land van herkomst vervolgd te zullen worden. De veelheid aan tegenstrijdigheden blijkt,

in het licht van uw drie interviews, te wijten aan uw ongeloofwaardig relaas (zie infra). In zoverre u zou willen argumenteren dat uw houding is beïnvloed door eventuele psychologische problemen, kan het CGVS niet anders dan concluderen dat dit louter een bewering is, waarvan u geen enkel (medisch) stavingstuk neerlegt.

Bijgevolg werden er u **geen specifieke steunmaatregelen** verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door uw familie en andere mensen, omdat ze u beschouwen als en beschuldigen van hekserij (NPO 1, p. 26-29; NPO 3, p. 27-28).

Ten eerste, uw **algehele geloofwaardigheid wordt reeds sterk ondermijnd door de vaststelling dat u over uw reis naar België ongeloofwaardige, tegenstrijdige verklaringen aflegt**. U verklaart dat een vriend – van wie u in uw eerste interview stelt dat hij ‘L.A.’ heet, doch tijdens het derde interview noemt u deze persoon plotseling ‘B.’, echte naam: D. – en uw ex-vriendin u hebben overhaalt om Angola te verlaten voor uw veiligheid. U stelt dat u met uw eigen paspoort heeft gereisd, voorzien van een Belgisch visum. Over het bekomen van dit visum, verklaart u: “ik ging naar de ambassade. Iemand bracht me, iemand die wist hoe het in elkaar zat. Ik heb die persoon geld gegeven. Die heeft een dossier voor mij geopend en erna ben ik dan alleen gegaan. Hij heeft het dossier ingediend en erna ben ik alleen gegaan, naar de ambassade van België. Ik heb een visum gekregen.” Gevraagd naar de naam van deze smokkelaar, stelt u dat het een bizarre naam was, een codenaam, maar u weet deze niet meer. Gevraagd hoeveel u heeft betaald, stelt u niet te weten hoeveel u de smokkelaar heeft betaald, enkel het totaalbedrag (visum, smokkelaar/tussenpersoon en mensen op de ambassade) van 3.500 dollar (NPO 1, p. 16-18, 23-25; NPO 3, p. 26). In tegenstelling, tijdens uw interview op DVZ, verklaarde u dat de smokkelaar M. heette, een Congolees, en dat u hem niets heeft betaald (Verklaring DVZ d.d. 18/09/2020, p. 12). Bijkomend, verklaart u over dit gesprek eerst dat het in september 2018 plaatsvond (NPO 1, p. 17). Doch, tijdens uw tweede interview, stelt u dat u reeds in juni 2018 contact opnam met uw broer om te zeggen dat u geld nodig had, dat u op reis ging vertrekken (NPO 2, p. 6-7).

Verder, u verklaart dat u zelf op de ambassade bent geweest, waar u vingerafdrukken en een interview heeft gegeven. Over dit interview verklaart u dat ze u hebben gevraagd waarom u naar België kwam (uw reisdoel) en waarop u zou hebben geantwoord: “ik weet dat ik niet mag liegen, maar ik heb dan wel gelogen. Ik zei dat ik op vakantie kwam voor drie weken, maar dat was niet het geval.” Gevraagd welke documenten u heeft voorgelegd, antwoordt u enkel uw identiteitskaart, maar dat misschien de tussenpersoon al iets had voorbereid. Gevraagd of ze u vragen hebben gesteld over de documenten, antwoordt u ontwijkend (NPO 1, p. 24-25). Dit komt echter helemaal niet overeen met uw visumdossier (dat werd gevonden op basis van uw vingerafdrukken), waaruit blijkt dat er aan u een Belgisch zakenvisum werd uitgereikt, omdat u, in de functie van supervisor van de herenafdeling, samen met andere leden van de organisatie ‘Associação da Juventude de Angola em Africa’ zou deelnemen aan een congres over de doodstraf in Brussel (zie visumdossier in de blauwe map van het administratief dossier). U verklaart echter alleen te zijn gereisd (NPO 1, p. 25) én wanneer u gevraagd werd naar uw genoemde medereizigers uit uw visumdossier, stelt u deze personen niet te kennen (NPO 1, p. 32). De Protection Officer confronteert u daarop met deze elementen – uw visum gekoppeld aan een organisatie, uw medereizigers én deelname aan het congres – waarop u antwoordt: “dat zou kunnen. Ik heb gezegd dat er een tussenpersoon was. Wat die persoon allemaal heeft geregeld... Ik ben binnengegaan, heb mijn vingerafdrukken en mijn identiteitskaart gegeven. Ik heb mijn paspoort en visum ontvangen op de dag van mijn reis. Ik zou normaal moeten gereisd hebben op 26 februari, maar dat is niet gelukt. De reis is uitgesteld naar 5 maart. Hoe het juist zat met dat congres weet ik niet, maar ik had een visum voor drie weken. Die namen die u vermeldde, ken ik niet” (NPO 1, p. 32-33). Deze verklaring biedt geen verschoning voor bovenstaande tegenstrijdigheden (o.a. reisdoel en medereizigers). Zelfs indien een tussenpersoon de details van uw visumdossier zou geregeld hebben, kan worden verwacht dat u minstens bekend bent met de inhoud ervan, zodat u op eventuele vragen zou kunnen antwoorden. Er dient verder ook opgemerkt te worden dat u pas op 5 maart 2019 Angola zou hebben verlaten, wat dus zelfs nog na het congres, dat liep van 26 februari tot 1 maart 2019, was. Tot slot, is het ook opvallend dat iemand die stelt dat hij steeds gevaar voelde in Angola (“ik voelde me vervolgd, achtervolgd”) nooit eerder concrete vluchtplannen heeft gemaakt (pas wanneer een vriend en uw ex-vriendin u hierop hebben attent gemaakt/zijn beginnen inpraten op u) (NPO 1, p. 16-17; NPO 3, p. 3). Deze vaststelling ondermijnt ook specifiek de ernst en geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees.

Ook over uw paspoort legt u inconsistente verklaringen af, wat **het vermoeden doet rijzen dat u het CGVS probeert te misleiden door documenten achter te houden**. Immers, bij inschrijving van uw verzoek, verklaarde u nooit een paspoort te hebben gehad (zie administratief dossier, inschrijving VIB). Later, tijdens uw interview voor DVZ, verklaarde u dat uw paspoort werd gestolen tijdens uw tussenlanding in Portugal (DVZ-V, p. 11, 13). Om dan tijdens uw persoonlijk onderhoud te verklaren dat u uw paspoort uit Angola heeft meegenomen, maar dat het één week eerder (een week voor het eerste onderhoud voor het CGVS, dus in september 2022, in België) werd gestolen (NPO 1, p. 24, 33).

Ten tweede, u slaagt er absoluut niet in om een concrete vrees neer te zetten. Immers, gevraagd naar wie u vreest, en zelfs nadat u er herhaaldelijk door de Protection Officer op werd gewezen dat u zo concreet mogelijk dient aan te geven wie u vreest, blijft u vaag en komt niet veel verder dan “mijn familie en iedereen die me beschuldigt van hekserij.”

Aanvankelijk door de Protection Officer gevraagd wie u vreest als u vandaag zou terugkeren naar Angola, antwoordt u: “ik kan niet terugkeren naar Angola, omdat ik van hekserij wordt beschuldigd door mijn familie en andere mensen.” Nogmaals gevraagd wie u beschuldigt van hekserij: “mijn familie. De broers van mijn moeder, en de familie van die kant. Er moet maar één van de familie kwaad spreken en heel de familie is tegen jou. Als jouw familie jou van dergelijke zaken beschuldigt, dan gaan vrienden en dergelijke dat ook als waar aannemen.” Er wordt u daarop opnieuw door de Protection Officer gevraagd wie u heeft beschuldigd van hekserij, namelijk hun naam en relatie met u: u verwijst naar een neef (die u aanvankelijk als ‘broer’ omschrijft, doch later stelt dat het een neef is) G.O., die reeds overleden is, en een neef F.K., die heel ziek (herseneninfarct) is. U stelt verder ook nog: “de meesten die mij van hekserij beschuldigden, zijn ondertussen al dood.” De Protection Officer vraagt u daarop nogmaals, uitdrukkelijk, wie u vreest als u vandaag naar Angola zou terugkeren. U antwoordt hierop opnieuw vaagweg: “andere mensen die op de hoogte waren, die vernamen dat ik een heks was” en verwijst ook naar Adam en zijn groep die u fysiek zouden hebben aangevallen (infra). De vraag wordt nogmaals herhaald – wie vreest u dat u vandaag nog iets zou aandoen? – waarop u nogmaals vaagweg antwoordt: “mensen die me kennen. De mensen die mijn verleden kennen, die mij beschouwen als een heks.” Opnieuw door de Protection Officer gevraagd om te concretiseren wie u bedoelt met ‘mensen die me kennen,’ antwoordt u dat het verschillende mensen zijn, dat u niet zomaar kan zeggen die en die, enkel van familieleden kan u namen geven. Gevraagd naar deze familieleden: “die andere broers en zussen spreken niet met mij. Buiten P., heb ik geen contact met de anderen, zelfs P., die een volle broer is van mij, weet niet dat ik hier ben, misschien weet hij het wel, maar we hebben elkaar nooit gezien. G. heeft me al opgezet tegen haar man. Als die man me zou willen laten doden, zou hij dat kunnen. Ook, een jongere broer van haar man, heeft kwaad gesproken tegen mijn broer.” Gevraagd of er buiten uw broers en zussen nog andere personen in uw familie zijn die een probleem hebben met u, antwoordt u dat er een ook niet – u denkt dat haar naam E.V. is – die heeft zitten roddelen over u en mensen tegen u heeft opgezet. Gevraagd of er nog andere mensen zijn, antwoordt u opnieuw vaagweg: “veel mensen, van de wijk, zijn overtuigd dat ik een heks ben.” De Protection Officer wijst er u opnieuw op dat u zo concreet mogelijk dient te zijn, namelijk wie zou er u daadwerkelijk iets aandoen: “ik kan niet zeggen die en die persoon, maar ik weet wel dat ik in gevaar zal zijn. Ik weet niet wie zal denken dat ik verantwoordelijk ben voor een bepaalde ziekte of andere problemen. Ik zal daar dan verantwoordelijk voor geacht worden, omdat ik een heks ben” (NPO 1, p. 26-29).

Op het einde van uw derde persoonlijk onderhoud, wordt u nogmaals door de Protection Officer gevraagd naar wie u vreest bij een hypothetische terugkeer naar Angola, waarop u opnieuw vaagweg antwoordt: “iedereen die mij beschuldigde van hekserij. Iedereen die naar mij op zoek is om me te verbranden of doden.” Gevraagd over wie concreet u het dan heeft, antwoordt u opnieuw vaagweg: “mijn familie. De eerste die me beschuldigde, was mijn familie. Dingen die rondgaan door de wijken, hoe kan ik rekenen op respect als ze zo over mij spreken?” De Protection Officer vraagt u hierop wie in uw familie u dan concreet bedoelt, waarop u geïrriteerd reageert: “(VZ roept en begint druk te wijzen naar de PO.) Ik heb heel mijn leven lang moeten onderduiken! Ik heb geen fatsoenlijke opleiding gehad, omdat ik me steeds moest beschermen van mensen die het slecht voorhadden met mij in Angola. In Angola, worden heksen gedood. De regering doet niets. Er zijn al veel mensen gestorven, om deze reden.” De Protection Officer vraagt daarop of er specifieke familieleden zijn die u vreest, waarop u aanvankelijk zwijgt om dan vaagweg te stellen “iedereen die me heeft bedreigd.” Nogmaals door de Protection Officer aangedrongen over wie u het dan specifiek heeft én erop gewezen dat het enorm belangrijk is om zo concreet mogelijk te stellen wie u vreest, weigert u verdere medewerking: “(VZ roept.) Weet u, ik ben het gewoon beu! Ik heb het gehad! U doet ermee wat u wilt! (VZ begint zijn spullen op te ruimen en maakt aanstalten om het lokaal te verlaten.)” Uw advocaat komt hierop tussen en benadrukt ook hoe belangrijk het is om te antwoorden, waarop u verder gaat: “(VZ roept.) Ik heb al gezegd dat het veel mensen waren! Hoe kan ik nu zeggen wie allemaal! Als ik u al heb gezegd dat de man van S. iedereen heeft opgezet tegen mij. Stuur me maar terug! Als ze me doden dan is het maar zo! Het kan me allemaal niets meer schelen! Trek er uw plan mee! Ik heb het gehad!” Uw advocaat vraagt om een pauze. Deze werd door de Protection Officer niet nodig geacht aangezien de vraag meermaals duidelijk werd gesteld en de voorziene interviewtijd erop zat (NPO 3, p. 27-28). Uw advocaat probeert, wanneer gevraagd naar haar

opmerkingen, deze vraag in uw naam alsnog te beantwoorden: u zou heel uw familie vrezen met uitzondering van uw moeder, zus J. en broer/neef F. (NPO 3, p. 29). Ten eerste, kan deze aanvulling van uw advocaat niet rechtstrekken dat u herhaaldelijk het antwoord schuldig bleef op deze kernvraag. Ten tweede, vervalt ook uw advocaat in de formulering 'heel de familie', die, zoals hierboven reeds werd gesteld, zeer vaag is.

Het CGVS merkt verder op dat u over uw band met de familie – die u zagezegd vreest – inconsistente verklaringen aflegt, in het bijzonder over uw broers en zussen. Ten eerste, komt de oplijsting van uw broers en zussen voor DVZ niet overeen met uw oplijsting op het CGVS (DVZ-V, p. 9-10; NPO 1, p. 20-22). Ten tweede, is J. de enige van de broers en zussen die nog in Angola verblijft, en met haar heeft u wel een positieve band (NPO 1, p. 22-23). Ten derde, verklaart u over de band met uw overige broers en zussen: "A. heeft gebeld vanuit de Verenigde Staten en heeft een WhatsApp opgericht voor de familie. Mijn band met de familie is niet zo sterk gezien wat er is gebeurd. Ik zit wel in die WhatsApp groep. Met P. heb ik ook altijd contact gehad. (...) Toen ik een andere telefoon had, kreeg ik wel telefoon van mijn zus T., maar ik heb er nu al een tijdje geen contact meer mee" (NPO 1, p. 22), én dat er broers en zussen waren die u wel aanvaardden zoals D. en C. (NPO 3, p. 7), én dat er broers/neven zijn die uw reis mede-financierde (NPO 3, p. 26), én dat toen u bij uw neef F. verbleef er familieleden op bezoek kwamen in het huis (NPO 2, p. 4-7). Ook over uw band met uw vader zijn uw verklaringen inconsistent. Aanvankelijk stelt u: "ik had een goede band met hem, maar ik groeide voornamelijk op bij mijn moeder, dus dan was onze band wel minder sterk" (NPO 1, p. 19), om dan later te verklaren dat de band toch niet zo goed was, e.g. "ik heb mijn vader nooit echt vader genoemd" (NPO 1, p. 26).

Ten derde, uw verklaringen betreffende het incident in 2018, waarbij u fysiek werd aangevallen en uw tanden werden beschadigd, blijken inconsistent op verscheidene vlakken, wat de geloofwaardigheid van dit specifieke incident in twijfel trekt.

Bij DVZ, verklaarde u hierover: "de familie beschuldigde mij van de dood van mijn broer door hekserij, hiervoor hebben ze mijn tanden stukgeslagen. Ik ben bedreigd door mijn familie daardoor ben ik ondergedoken en telkens ze me vonden, vluchtte ik en verhuisde ik, dit op regelmatige basis. De laatste keer in het jaar 2018 hebben ze mij bijna doodgeslagen. Mijn jongste zus J. heeft toen de politie gebeld en dit was terwijl ze mij aan het slagen waren. Als ze wisten dat de politie kwam zijn ze allemaal gevlucht. Sindsdien heb ik niemand van de familie nog gezien, enkel mijn zus was op de hoogte van mijn verblijf" (CGVS-V, p. 2). Uit uw verklaringen komen twee belangrijke aspecten naar voren. Ten eerste, stelt u dat de daders van het incident in 2018 familieleden waren. Ten tweede, is het incident waarbij uw tanden werden beschadigd (naar aanleiding van de beschuldiging dat u uw broer heeft vermoord door middel van hekserij) verschillend van het incident in 2018, waarbij u bijna werd vermoord. In tegenstelling, tijdens uw persoonlijke onderhoud, verklaart u dat uw tanden (en uw gezicht) werden beschadigd tijdens het incident in 2018 (NPO 1, p. 11, 17). Het incident waarbij uw tanden werden stukgeslagen, zoals u het voor het CGVS beschrijft, heeft echter niets te maken met uw broer, maar met een beschuldiging van diefstal: U stelt aanvankelijk dat dit incident plaatsvond in juni 2018 (NPO 1, p. 11), ook later stelt u opnieuw dat het tussen mei en juni 2018 was (NPO 1, p. 30). U vertelt over de aanleiding van dit incident dat u door uw vriend A./A. werd beschuldigd van diefstal, namelijk 75.000 Kwanza, (NPO 1, p. 11, 30-31). U stelt dat de daders met veel waren, maar dat de opdrachtgever uw vriend A./A. was (NPO 1, p. 31). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud, vertelt u over deze ruzie dat ze plaatsvond in oktober 2018 toen u uw spullen wou ophalen bij A./A., bij wie u eerder had gewoond, maar u was vertrokken omdat u zich daar niet aangenaam voelde, ze (A. en een groep mensen, waarvan u de meeste niet kende en ook niet kan zeggen met hoeveel ze waren – als de Protection Officer u vraagt naar wat u bedoelt met 'veel' roept u naar haar dat u het niet weet) hebben u daarop in elkaar geslagen (en uw tanden beschadigd) en beschuldigde u ook van diefstal. Van de aanvallers, kende u enkel A., P. en G. en R. (maar hij had er niets mee te maken) (NPO 2, p. 7-9). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud, plaatst u dit incident in oktober 2018 en stelt nu dat u door A. en een groep mensen in elkaar werd geslagen (waarbij uw tanden en gezicht beschadigd raakte) in opdracht van de man van S., wat u later vernam van uw vriend F.. U werd beschuldigd van hekserij, namelijk dat u de zoon van S. zou hebben ziekgemaakt, en diefstal (doch, nu stelt u dat het over 70.000 Kwanza gaat). Bovendien stelt u nu dat u naar A. zijn perceel zou zijn gelokt (dus, niet uw spullen komen halen): "ja, hij had me naar daar gelokt met 'kom mee, zet u, rook iets.'" U stelt nu dat u van de aanvallers enkel A., P. en R. kende en de anderen niet. Toen de politie in aantocht was, zijn de daders gevlucht (NPO 3, p. 20-25). U plaats bovendien het incident na uw verblijf bij J. (NPO 3, p. 20), wat u eerder nog ervoor plaatste (NPO 1, p. 9-12).

Er kan dus reeds worden geconcludeerd dat het incident dat u aanhaalt als de aanleiding voor uw vertrek, of toch de aanleiding voor uw vrienden om u te overtuigen te vertrekken (NPO 1, p. 17), ongeloofwaardig is.

Ten vierde, u bent geheel inconsistent over uw verblijfsplaatsen in Angola. Gezien de link tussen uw verblijfsplaatsen en uw vervolging/hekserijbeschuldigingen – immers, u verklaart herhaaldelijk dat telkens u werd beschuldigd u diende onder te duiken en te verhuizen (e.g. NPO 1, p. 5-6, 9-10, 16, 27;

NPO 2, p. 7; NPO 3, p. 13-14) én linkt ook bepaalde beschuldigen/incidenten aan uw verblijf bij bepaalde familieleden (e.g. uw verblijf bij de jongere zus van uw moeder, uw verblijf bij T. T.) – maakt dat deze vaststelling de hekserijbeschuldigingen reeds sterk op de helling plaatst.

Bij DVZ gevraagd naar uw woonplaatsen, verklaart u sinds uw zeven jaar (dus, 1997) tot ongeveer twee maanden voor uw vertrek uit Angola (dus, januari 2019) in Maianga Rocha Pinto te hebben gewoond. U zou daarna nog twee maanden in Kilamba Kiaxi Golfe II hebben gewoond, tot uw vertrek uit Angola op 5 maart 2019 (DVZ-V, p. 6). Ten eerste, kan er al opgemerkt worden dat uw Angolese identiteitskaart, die werd uitgegeven op 5 september 2018, vermeldt dat u woont in Golfe II (zie administratief dossier) – terwijl u op dat ogenblik nog in Maianga Rocha Pinto zou wonen. Bovendien staan deze verklaringen haaks op uw latere verklaringen voor het CGVS, waarin u aangeeft op verscheidene plaatsen te hebben gewoond.

Uw verklaringen voor het CGVS zijn ook onderling volledig inconsistent. Vooraf, dient er al opgemerkt te worden dat u herhaaldelijk moest worden gevraagd om duidelijk en concreet op de vragen te antwoorden, dat vragen daardoor meermaals opnieuw gesteld diende te worden.

Aanvankelijk, tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, verklaart u ook dat de laatste plaats waar u heeft gewoond Golfe II was, maar dat u daar drie jaar heeft gewoond: van 2015 tot 2018. Gevraagd met wie u woonde in Golfe II, antwoordt u vaagweg: "het was niet met vrienden, ook niet met mensen uit mijn familie. Ik werd er vaak van beschuldigd dat ik heks was. Ik woonde bij mensen dat ik niet kende." Herhaald door de Protection Officer dat u dus in een huis met onbekenden woonde, antwoordt u nu dat het toch een vriend was, dat jullie daar met twee woonden. Ter bevestiging gevraagd of u drie jaar lang op die plaats heeft gewoond, antwoordt u nu opnieuw vaagweg ontkennend, dat u steeds moest verhuizen door de problemen (NPO 1, p. 5-6). De Protection Officer vraagt daarop om in uw eigen woorden zo concreet mogelijk uit te leggen waar u allemaal heeft gewoond, waarop u aangeeft dat u in 1992 met uw moeder en zussen B. en J. bent gevlucht naar DRC (omwille van de oorlog in Angola) en acht jaar later in 2000 bent teruggekeerd naar Angola (NPO 1, p. 6-8). U heeft vervolgens drie jaar, van 2000 tot 2003, met uw moeder en zus J. in Rocha Pinto gewoond (NPO 1, p. 7-8). In maart 2003, ontdekte u dat uw zus, T.T., ook in Luanda woonde en trok bij haar in. U heeft twee jaar bij haar gewoond, maar op een gegeven moment is zij u ook beginnen beschuldigen van hekserij en is toen op reis vertrokken zonder iets te zeggen, ze liet u achter (NPO 1, p. 7-8). Vervolgens, in mei 2005, bent u zelfstandig iets gaan huren in Cassenda, samen met twee vrienden R. M. en T. K. U heeft daar drie jaar gewoond, tot september 2008 (NPO 1, p. 8-9). U had dan geen middelen meer en bent beginnen dolen, waarbij u soms bij vrienden verbleef en soms bij een vriendin, steeds voor ongeveer drie maanden (NPO 1, p. 9). Gevraagd wanneer deze periode eindigde, antwoordt u 2012 of 2013. Gevraagd waar u dan daarna bent gaan wonen, antwoordt u nu opnieuw vaagweg: "ik bleef nog steeds in Angola, maar bleef rondreizen." Uw antwoord doet vermoeden dat uw 'doolperiode' zich dus gewoon verderzette, waarbij dan ook niet kan worden ingezien waarom u oorspronkelijk stelde dat deze eindigde in 2012/2013. Door de Protection Officer gevraagd naar waar u ging toen u 'rondreisde', antwoordt u vaagweg dat u nooit buiten Angola bent geweest maar gewoon in andere wijken en gemeentes verbleef. Gevraagd door de Protection Officer om hierin concreet en gedetailleerder te zijn – waar, bij wie en wanneer – antwoordt u nogmaals vaagweg dat het op verschillende plekken zoals Rocha Pinto, Popular, Maianga en Benfica was, stelt dat u in bijna alle wijken van Luanda bent geweest. Gevraagd bij wie u dan verbleef, stelt u opnieuw – net zoals in de voorgaande doolperiode – dat u bij vrienden, die uw verleden niet kenden, en vriendinnen heeft gewoond, maar nooit bij uw familie. U stelt dat deze rondreis-/doolperiode tot uw vertrek uit Angola in 2019 heeft geduurd. U bent in deze periode (2008 – tot vertrek) nooit buiten Luanda geweest. Uw verklaringen worden herhaald door de Protection Officer – dat u van 2008 tot uw vertrek, door Angola heeft gereisd en op verschillende adressen heeft verbleven bij vrienden en vriendinnen maar nooit bij familie – antwoordt u nu dat u wél contact had met uw moeder en J. in deze periode én voegt er nog aan toe dat u ook drie maanden bij hen heeft verbleven in 2018, in Golfe I, vanaf oktober 2018, nadat zij u is komen ophalen na een ruzie met A. (NPO 1, p. 9-12). U heeft uw laatste nacht in Angola gespendeerd in het huis van uw zus J. (NPO 1, p. 18).

In tegenstelling, tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud, stelt u nu dat uw laatste verblijfsplaats in Golfe II was, waar u bij uw broer/neef F. K. inwoonde op een familieperceel. Aanvankelijk stelt u daar anderhalf tot twee jaar te hebben gewoond, dat het sinds 2016 was, om dan te stellen dat het sinds midden 2017 was (NPO 2, p. 3-5), om dan uzelf nogmaals te corrigeren dat u daar sinds mei 2018 verbleef en slechts kort, één jaar, heeft gewoond (NPO 2, p. 4-5). U trok bij hem in, omdat u uw reis wou voorbereiden en niet goed wist waar u anders moest wonen en omdat u geen geld meer wou investeren in een huis voor uw vertrek (NPO 2, p. 5-6). Gevraagd waar u voordien woonde, vanwaar u kwam vooraleer u bij uw broer introk, antwoordt u dat u op de dool was, dus een beetje op verschillende plaatsen woonde, steeds kort. De vraag wordt herhaald, waarop u nu antwoordt dat u kwam van Rocha Pinto, waar u alleen een huis huurde voor vier jaar, sinds 2013. U zou daar in 2017 zijn vertrokken en dan gedurende een paar maanden op verscheidene plaatsen in Martis te hebben verbleven, tot u in juni 2018 aan uw broer zei dat u geld nodig had, dat u op reis ging vertrekken (NPO 2, p. 6-7). Later, nogmaals gevraagd naar de aanleiding van uw verhuis naar uw broer/neef,

stelt u nu dat u steeds werd beschuldigd van hekserij, dus bij hem ging wonen om toch enige bescherming te hebben. U verwijst ook naar één specifieke ruzie met A., bij wie u gedurende vier maanden had gewoond, voor u naar uw broer ging (NPO 2, p. 7-8).

Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud, verschillen uw verklaringen opnieuw sterk. U stelt nu dat u voor uw vertrek in Golfe II woonachtig was. Gevraagd hoe lang u daar heeft gewoond, antwoordt u vaagweg één jaar of minder dan één jaar, maar dat u niet meer weet hoeveel maanden. Gevraagd of u zich nog herinnert wanneer u daar bent gaan wonen, antwoordt u aanvankelijk dat het begin 2018 was, om dan te stellen dat het september of oktober 2018 (na uw derde arrestatie) was, om daarna te verklaren dat het oktober of november 2018 was (NPO 3, p. 3-4). Gevraagd met wie u woonde, stelt u in twee verschillende huizen in Golfe II te hebben gewoond: eerst bij uw broer/neef F. 'F.', dan had u hekserijproblemen, dus verhuisde u naar uw zus. Gevraagd wanneer uw verblijf bij F. was, antwoordt u ontwijkend dat u daar ongeveer één maand of iets langer heeft gewoond. De vraag wordt herhaald, waarop u nu nogmaals naast de kwestie antwoordt dat u daar maximum drie maanden, iets meer dan één maand ongeveer heeft gewoond (NPO 3, p. 4-5). De Protection Officer probeert daarop alsnog te verduidelijken door te vragen of u onmiddellijk na uw vrijlating in 2018 bij F. bent ingetrokken, waarop u nogmaals ontwijkend antwoordt: "ik had geen vaste woonplaats. Ik moest altijd zoeken naar iemand die me onderdak kon geven. Het was altijd een heel gedoe door mijn problemen, dus ik kon nooit lang blijven. Voor die derde arrestatie, zat ik op verschillende plaatsen ondergedoken." De Protection Officer legt u daarop uit dat uw verklaringen over uw woonsituatie niet geheel duidelijk zijn, dat zij dat wenst uit te klaren, dat deze duidelijkheid ook nodig is om uw situatie en problemen te begrijpen. Er wordt u nogmaals gevraagd om een nauwkeurige oplijsting te maken van uw verblijfplaatsen. U antwoordt dat u veel vergeet, dus dat het moeilijk is. De Protection Officer benadrukt daarop dat jullie samen een zo nauwkeurig overzicht zullen opstellen (NPO 3, p. 4-5). U verklaart nu opnieuw te zijn geboren in Luena, dan van 1992 tot 2000 in DRC te hebben gewoond (NPO 3, p. 5), maar verklaart nu slechts tot uw zes jaar (1996) bij uw moeder te hebben gewoond. Zij heeft u vervolgens achtergelaten bij uw grootmoeder (uw moeder was handelaarster en reisde rond). Uw grootmoeder overleed ongeveer één jaar later (1996-1997) en dan verbleef u bij een nicht van uw moeder en zussen die u wel aanvaardden (ook hier blijft u zeer vaag over de concrete personen bij wie u verbleef) (NPO 3, p. 6-7). In 2000, keerde u terug naar Luanda, maar stelt nu dat u introk in de wijk Popular bij uw Tante T. – dus niet met uw moeder en J. in Rocha Pinto. U was wel naar Luanda gestuurd om te herenigen met uw moeder, maar zij was op dat moment niet aanwezig (maar in Lunda Norte voor handel) (NPO 3, p. 5-7, 9-10). Gevraagd tot wanneer u daar heeft gewoond, antwoordt u: "tot 2003. Dan keerde mama terug naar Luanda" (NPO 3, p. 10) – eerder had u verklaard in 2003 te zijn ingetrokken bij T. Echter later gevraagd wat u deed nadat u wegging bij T., antwoordt u: "dan ben ik op straat beginnen leven. Ik ging wonen bij mensen die me niet kenden, vrienden die niet wisten over mijn achtergrond." U deed dit tot uw moeder in 2008 terugkeerde na Luanda, en u bij haar introk. Ter bevestiging door de Protection Officer gevraagd of u buiten vrienden die uw achtergrond niet kenden nog bij iemand anders heeft gewoond in de periode 2003-2008, antwoordt u soms wel terug te gaan naar uw familie – namelijk Tante T. en oom J. – maar nooit lang bleef (NPO 3, p. 12-13). U verbleef dus vervolgens van 2008 tot 2011 (maand onbekend) bij uw moeder en J. in Rocha Pinto (NPO 3, p. 12-13). Gevraagd waar u vervolgens naartoe ging, stelt u nu dat uw moeder verhuisde in 2011 (zij ging opnieuw reizen), maar u bleef in het huis wonen (samen met Jessica) tot 2012 of 2013 tot u een eerste maal werd gearresteerd. Later, kan u plots wel concreet stellen dat de arrestatie in 2013 was (NPO 3, p. 13). Opmerkelijk, u werd één maand gearresteerd en opgesloten maar stelt niet meer te weten waarom ("weet niet meer om welke reden. Vechten, drugs, ... (...)) Ik kan me het niet zo goed herinneren: gevochten of drugs had zitten roken. In Angola, word je opgepakt en vastgezet als je met drugs te maken hebt. Ik denk drugs, maar ik ben niet meer zeker") (NPO 3, p. 13-14). Na uw vrijlating, ging u in Martyrs de Quifangondo wonen, waar u aanvankelijk bij uw vriend G. woonde voor één maand en dan bij uw vriend P. voor drie maanden (NPO 3, p. 16). Daarna ging u opnieuw zelf een huis huren in Rocha Pinto, waar u alleen woonde gedurende een tweetal jaar van 2014 tot 2016 (NPO 3, p. 16). In 2016, ten gevolge van nieuwe hekserijbeschuldigingen, diende u opnieuw onder te duiken op "verschillende plekken" (NPO 3, p. 16-17): u hing steeds rond in Rocha Pinto, tot u in februari 2017 in Golfe II bij uw zus J. bent gaan wonen (NPO 3, p. 19). U heeft daar gewoond tot maart of januari 2018. U verliet de woning na strubbelingen met Jorge en keerde opnieuw terug naar Rocha Pinto, waar u alleen woonde tot u opnieuw naar Golfe II terugkeerde, in het huis van uw broer/neef Fernando 'Freddy' (NPO 3, p. 20, 23-24). Gevraagd of u dan steeds met F. heeft gewoond tot u Angola heeft verlaten, antwoordt u bevestigend met uitzondering van één week in december 2018 bij J. (omdat J. problemen had met haar partner) en twee maanden bij vriend R. in januari en februari 2018 (nadat er strubbelingen waren tussen u en de vrouw van Freddy) (NPO 3, p. 24). U gaat hierbij dus ook in tegen uw verklaringen bij aanvang van het derde persoonlijke onderhoud.

Daarnaast merkt het CGVS ook **inconsistenties op in uw verklaringen over uw relatie met en verblijf bij uw moeder**. Immers, voor DVZ verklaarde u niet te weten waar uw moeder is of woont, dat u werd opgevoegd door een oudere zus van uw moeder N. G., een oudere broer D. F. en een vriend van uw oom E. (DVZ-V, p. 7). In tegenstelling, tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud, verklaart u weldegelijk bij uw moeder te zijn opgegroeid ("ik groeide voornamelijk op bij mijn moeder"), én stelt dat iemand u in maart 2019

(dus ruim voor uw DVZ interview) heeft verteld dat zij in DRC woont (NPO 1, p. 6-8, 10-11, 19-20). Tijdens uw derde interview, gaat u in tegen deze beide versies: uw moeder verliet u toen u zes jaar oud was, dan werd u opgevoed door uw grootmoeder gedurende één jaar (tot zij stierf) (NPO 3, p. 6), en dan door een oudere nicht van uw moeder en zussen (die u wel aanvaardden, zoals D. en c.) en een broer van uw moeder (NPO 3, p. 6-7).

Er dient geconcludeerd te worden dat u geen zicht geeft op uw werkelijke levensloop in Angola, of het nu gaat over uw (relatie met) uw familieleden of over uw verblijfplaatsen (of over een verblijf bij sommige van uw familieleden). Er kan niet worden aangenomen dat u de familie van uw moeder vreest in verband met hekserijbeschuldigingen (NPO 1, p. 26), nu u zelfs niet coherent kan zijn over al dan niet opgegroeid zijn bij uw moeder (zie supra).

Ten overvloede kunnen nog verschillende opmerkingen gemaakt worden bij de beweerde incidenten zelf.

Zo bent u, ten vijfde, inconsistent over wanneer de beschuldigingen zijn begonnen én wat de aanleiding vormde van deze eerste beschuldigingen, wat de geloofwaardigheid ervan verder ondergraaft.

Voor DVZ, verklaart u dat de jongere zus van uw moeder u op een gegeven moment beschuldigde van hekserij, waarop ze u sloeg, omdat u in uw broek had ontlast (CGVS Vragenlijst d.d. 18/09/2020, hierna CGVS-V, p. 2). Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud, verklaart u aanvankelijk dat de beschuldigingen en problemen zijn begonnen toen jullie terugkeerden naar Angola (en u woonde op dat moment bij uw moeder) (NPO 1, p. 6). Doch later stelt u plotseling herhaaldelijk dat u ook al in DRC (dus, voor uw terugkeer naar Angola), vanaf uw zeven of acht jaar oud, werd beschuldigd van hekserij, meer nog, dat deze beschuldigingen de reden vormde dat jullie terugkeerden naar Angola (NPO 1, p. 8, 17, 28-29, 31; NPO 3, p. 6-7). Wat betreft de eerste maal/start van de beschuldiging, verklaart u eerst – en hierbij al inconsistent met DVZ – dat uw broer/neef Gabriel O. de eerste was die u vervolgde: hij sloeg u zo hard dat u niet meer kon stappen (NPO 1, p. 26). Later in datzelfde interview, stelt u dan weer – inconsistent – dat het is begonnen bij de familie van uw moeder haar zus (waarvan u eerst de ouders beschuldigde, dus uw grootouders (en tevens ook de ouders van uw moeder) en later eerder algemeen ‘de familie van de zus van uw moeder/uw tante’): “bij de ouders van de zus van mijn moeder is het allemaal begonnen. (...) In 2000, is vader ook overleden. Toen viel mijn naam ook als daarover werd gesproken. Het is de familie van de van zus van mijn moeder die daarmee is begonnen” (NPO 1, p. 28-29). Tijdens uw derde interview, lijkt u opnieuw terug te grijpen naar uw verklaring voor DVZ. Immers, door de Protection Officer gevraagd wie de eerste persoon was die u van hekserij beschuldigde, antwoordt u dat het de jongere zus van uw moeder, T., was: “het was na de dood van oma. Ik was altijd het lievelingetje, misschien heeft het daarmee te maken. Ik herinner me nog iets anders. Kort na de dood van oma, voelde ik me niet goed. Ik had diarree en toen ik wou opstaan, was alles in mijn broek en zij vond dat het een teken was dat er iets mis was met mij, want op die leeftijd zou dat niet mogen gebeuren.” Zij heeft u daarop met een blok op uw hoofd geslagen (NPO 3, p. 7-9). Naast het feit dat uw verklaringen in strijd zijn met eerdere verklaringen, is het ook opmerkelijk dat u eerder in datzelfde interview nog had verklaard dat u ook toen uw grootmoeder nog leefde al gezien werd als heks (NPO 3, p. 6), wat dus in strijd is met bovenstaande verklaring dat uw relatie met uw oma mogelijks een aanleiding vormde voor de start van de beschuldigingen én uw herhaaldelijke verklaring dat de beschuldigingen startte toen u zeven of acht jaar oud was terwijl uw grootmoeder reeds overleed in 1996 (dus, toen u zes jaar oud was).

Ten zesde, u bent inconsistent over de daaropvolgende hekserijbeschuldigingen.

Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud, wordt er een poging gedaan om samen met u een sluitend, volledig overzicht te maken van de hekserijbeschuldigingen en -incidenten. Zoals hierboven reeds werd besproken, u geeft aan dat de jongere zus van uw moeder, T., de eerste was die u heeft beschuldigd. U was toen zeven jaar (dus, ongeveer 1997). U kent de aanleiding niet, maar vermoedt dat het mogelijks was omdat u het lievelingetje van grootmoeder was (die kort ervoor was overleden) én omdat u zich had ontlast in uw broek. Uw tante heeft u daarop met een blok op het hoofd geslagen (NPO 3, p. 7-9). Het CGVS verwijst naar bovenstaande inconsistenties (supra). Gevraagd naar de eerstvolgende beschuldiging, stelt u dat u negen jaar oud was (dus, ongeveer 1999), dat een andere jongere zus van uw moeder, S., u beschuldigde nadat een nichtje tegenhaar was komen klagen over u (zij zou avances hebben gemaakt naar u, wat u weigerde, toen u niet meer met haar wou spelen, heeft zij het verhaal omgedraaid en gezegd dat u haar lastigviel), en heeft u daarop met een meelstampertje op het hoofd geslagen en stelde dat al verscheidene mensen u hadden beschuldigd van een heks te zijn (NPO 3, p. 8-9). U haalt vervolgens een incident uit juni 2003 aan, waarbij u een discussie zou hebben gehad met een buurman van uw tante T. (waar u op dat moment bij inwoonde), dat deze twee dagen na de ruzie overleed, en dat mensen dit zagen als een bevestiging van het gegeven dat u een heks was. Gevraagd of dit de eerstvolgende keer was dat u werd beschuldigd van hekserij, antwoordt u bevestigend. Opvallend in uw verklaringen over dit incident is: ten eerste, u kent de naam van de buurman niet, en ten tweede, u verklaart aanvankelijk niet meer te weten over wat de ruzie ging, om kort daarna plotseling wel een reden te kunnen opgeven. U verklaart vervolgens over uw relatie met T.: "door die gebeurtenissen zijn mensen beginnen praten. Ik woonde bij T. en zij geloofde niet echt in die hekserij, maar na die gebeurtenis met de buurman... Mensen wisten van onze discussie en drie dagen later was hij dood, dat bevestigde dat ik een heks was. Mensen begonnen praten. T. begon dan te denken dat er misschien toch een kern van waarheid zat in wat er werd gezegd" (NPO 3, p. 10-11) – desondanks bleef u langsgaan bij uw tante in de daaropvolgende periode (2003-2008) (NPO 3, p. 12-15). Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud, vertelt u ook over uw verblijf bij T./T. (gesitueerd op een ander moment, zie supra), echter deze verklaringen liggen niet in lijn met voorgaande verklaring: "toen ik bij mijn zus woonde, kwam dat verhaal opnieuw boven, van dat ik een heks was. Er is dan veel gebeurd. Ze heeft me achtergelaten zonder iets te zeggen. Zij is vertrokken op reis samen met haar kinderen. Ze had niks gezegd daarvan tegen mij. Ze hadden me niets gezegd en zijn op reis vertrokken. Voordat ze op reis was vertrokken, begon ze me ook ervan te beschuldigen dat ik een heks was. Ik kreeg geen eten. Het ging allemaal niet zo goed. Ik werd van alles beschuldigd. Ze sprak kwaad over mij tegen andere mensen: hij is een heks. Ze heeft verscheidene zaken uitgevonden. Ik begreep niet waarom. Maar, zo was het. Ze vertelde dat ik van kindsaf rare zaken deed, dat ik een heks was en dat dit nu was bevestigd..." (NPO 1, p. 7). Verder, verklaart u later in datzelfde eerste interview geheel tegenstrijdig dat u in de periode dat u bij T. T. inwoonde (2003-2005) geen problemen heeft gehad (NPO 1 p. 13). Verdergaand met de oplistijng van hekserijproblemen, stelt u – nadat u eerder uitdrukkelijk had bevestigd dat deze ruzie met de buurman de eerstvolgende keer vormde dat u beschuldigd werd van hekserij – dat er ook voor deze ruzie mensen van de familie in Angola (naast de eerder geuite beschuldigingen van de familie in DRC) u hadden beschuldigd van hekserij. Gevraagd wie, antwoordt u lachend en uiterst vaag: "bijna allemaal, vooral degene die mij niet graag hadden. Ik kan niet in mensen hun hoofd kijken, niet weten wie er wel en niet in geloofde. Maar, in de loop van gebeurtenissen, werd het voor hun duidelijk wie een heks was. Ik had geen duidelijk beeld." Nogmaals gevraagd naar concrete namen van familieleden die u reeds eerder hadden beschuldigd, verheft u uw stem en antwoordt nogmaals vaag: "heel veel, daarom ben ik ook beginnen vluchten en onderduiken (VZ verheft zijn stem.) Na de dood van mijn broer, na de dood van mijn vader, werd er gezegd dat ik dit had veroorzaakt. Gelijk wie er stierf, er werd steeds gezegd dat ik er voor iets tussen zat. Er werd steeds gezegd dat ik als heks er voor iets tussen zat." Er wordt u door de Protection Officer hierop uitgelegd dat het zeer belangrijk is dat zij een duidelijk en volledig beeld heeft van uw situatie en problemen, dat zij u om deze reden vragen zal stellen zoals waar u was op dat moment, wie er betrokken was, enz. U roept hierop tegen de Protection Officer dat u ondertussen drieëndertig jaar bent en het zich allemaal niet meer zo goed kan herinneren wat er toen is gebeurd (NPO 3, p. 11-12). U vertelt dat na het incident met de buurman mensen begonnen te praten over de hekserij. Gevraagd om hier meer over te vertellen, verheft u uw stem nogmaals en stelt dat het niet de mensen uit de buurt waren, want die kende u niet, maar dat het T. was die afstand nam van u (maar u bleef haar wel bezoeken, supra). Gevraagd of er naast T. nog andere mensen waren, verheft u nogmaals uw stem en antwoordt zuchtend dat het niet de mensen uit de buurt waren, want deze kende u niet, maar dat het vooral binnen de familie was dat erover werd gepraat en stelt: "nadat moeder terugkeerde en ik bij haar ging wonen, was het een hele tijd niets, tot alles opnieuw is herbegonnen na het overlijden van die neef, dan mijn broer, dan vader, allemaal gestorven en volgens de familie was ik daarin betrokken." (NPO, p. 13-14). U bevestigt dat er een hele periode geen beschuldigingen zijn gebeurd, maar dat er vervolgens eind maart of april 2013 een 'neef' (zoon van een nicht van uw moeder), B. Y., overleed, waardoor u opnieuw, de eerstvolgende keer, werd beschuldigd. Gevraagd vanwaar deze beschuldiging kwam, antwoordt u dat jullie samen voetballen, dat hij ziek is geworden – u weet echter niet welke ziekte/doodsoorzaak – en aangezien u daar af en toe kwam en samen waren gezien, werden de hekserijbeschuldigingen opgerakeld. Gevraagd of er nog een andere reden was, roept u tegen de Protection Officer: "ik weet niet waarom ze dachten dat ik een heks was! In Afrika is dat zo. Ze denken dat jij een heks bent, ze vinden jou een heks, maar waarom dat ze dat denken en hoe het komt, dat weet je niet. Het is een idee dat mensen hebben. Telkens als er iemand sterft of ziek

wordt, dan denken ze dat jij, als heks, daar iets mee te maken hebt." Gevraagd of u ooit ruzie heeft gemaakt met deze neef of iets dergelijks, antwoordt u ontkennend. Het is minstens opvallend te noemen dat u zomaar wordt beschuldigd, zonder zelfs maar een negatieve relatie te hebben met de persoon in kwestie (NPO 3, p. 14-16). U gaat verder met: "na 2016, is de zoon van een zus van mij ziek geworden. Blijkbaar had hij nachtmerries en kwam ik daarin voor, zou ik hem lastiggevallen hebben. Ook nadien zijn er nog veel mensen gestorven. Het was een moeilijke/slechte periode in de familie. Na de ziekte van de zoon van mijn zus, is haar man achter me aangegaan. Hij was actief in het leger, een militair. Hij is me beginnen zoeken en zoeken." U verduidelijkt dat het de zoon T. (maar de volledige naam kent u niet) was van S., die een dochter van was uw oom langs moeders' kant. Gevraagd hoe u wist van de ziekte en beschuldigingen, antwoordt u eerst niet te weten wie u hierover heeft verteld, om vervolgens te stellen dat het uw (ex-)vriendin R. was (NPO 3, p. 16-19). Gevraagd of er tussen het overlijden van uw neef in 2013 en de ziekte van de zoon van uw zus in 2016 nog andere incidenten zijn gebeurd, antwoordt u ontkennend, dat u weinig contact had met de familie, dat er geen mensen zijn gestorven of ziek geworden in deze periode, dat er wel werd gesproken over zaken, maar dat er geen echte druk was (NPO 3, p. 17). U haalt ondertussen nog snel aan dat u in 2017, hoorde u over de dood van uw neef Claude (NPO 3, p. 18); en rond 2018, "er zijn toen ook nog verscheidene zaken gebeurd in de familie: een broer stierf in Congo, iemand anders van de familie had een ongeval in Luanda. Er zijn verschillende zaken gebeurd in de familie" (NPO 3, p. 20). Doch, wanneer er u uitdrukkelijk wordt gevraagd of er na de ziekte van S. haar zoon (2016) en voor de aanval van A./A. in oktober 2018 (infra) nog andere incidenten of beschuldigen waren, antwoordt u dat de familie u overal zocht (en uiteindelijk vond bij A), maar dat er verder niets anders is gebeurd, omdat u zat ondergedoken (NPO 3, p. 25). Gevraagd of er na het incident met A. tot uw vertrek uit Angola nog andere bedreigingen of incidenten zijn gebeurd, verwijst u eerst naar uw drie arrestaties (2013, 2015 en 2018), maar geeft vervolgens wel aan dat deze los staan van de hekserijbeschuldigingen (NPO 3, p. 25). De vraag wordt daarop herhaald, waarop u lachend en vaagweg antwoordt: "de beschuldigen bleven. Er werd veel gesproken. Telkens als er iemand in de familie stierf, werd het op mij gestoken, dat ik hekserij zou hebben uitgeoefend, ook op kinderen. Ze wouden niet dat ik langskwam enz." (NPO 3, p. 25-26). Verder, ter bevestiging gevraagd of er drie gewelddadige, fysieke incidenten zijn geweest, namelijk toen u zeven, negen en met A. antwoordt u bevestigend (NPO 3, p. 26). In tegenstelling, tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud had u nog een fysiek incident aangehaald, waarbij uw neef/broer G. K.: "hij had me eens geslagen zo hard dat ik niet meer kon stappen. Ik was toen nog klein" (supra, NPO 1, p. 26-27). U bevestigt verder dat er daarnaast verbale bedreigingen waren, waarbij de slechte gebeurtenissen in de familie (e.g. overlijdens, ziektes) aan u werden toegeschreven, én geeft hierbij als voorbeelden: het overlijden van uw vader (in 2000, waarbij u onmiddellijk na zijn dood werd beschuldigd) en broer P. (ook onmiddellijk na zijn dood beschuldigd) – wiens overlijden u meermaals op een ander moment situeert: 2017 (NPO 3, p. 26-27), februari 2020 (DVZ-V, p. 10), of februari 2021 (NPO 1, p. 22). Ondanks dat u herhaaldelijk werd gevraagd (en steeds bevestigde) of desbetreffende bedreiging de volgende in de reeks was, gooit u er hier dus opnieuw een aantal gebeurtenissen tussen. Verder haalde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud ook nog volgende incidenten aan, waarvan u geen uitdrukkelijke melding maakt tijdens het derde persoonlijke onderhoud: slechte behandeling door neef/broer F. K. (NPO 1, p. 27); zus Gina die haar man heeft opgezet tegen u (NPO 1, p. 28); en uw nicht E. V. die heeft geroddeld over u en ermee gedreigd om mensen op u af te sturen (NPO 1, p. 28).

Het mag duidelijk blijken uit bovenstaande veelheid aan opmerkingen dat u er doorheen uw verscheidene interviews – DVZ-V, CGVS-V, NPO 1, NPO 2, en NPO 3 – absoluut niet in slaagt om een gedetailleerd, consistent en doorleefd relaas te doen over uw leven en problemen in Angola. In tegenstelling, uw verklaringen staan bol van tegenstrijdigheden. Bijgevolg, dient er te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde vervolging die u naar aanleiding van hekserijbeschuldigingen zou ondergaan hebben.

Tot slot, betreffende uw probleem met G., stelt het CGVS het volgende vast.

U nam tweemaal deel aan een manifestatie (2013 en 2017), dit ging uit van een groep mensen, waaronder u, die niet tevreden waren, die meer gerechtigheid wensten. Gevraagd of deze groep een naam had, antwoordt u ontkennend, gevolgd door dat ze misschien een naam hadden, maar u kende geen naam (NPO 1, p. 15-16).

Tijdens het eerste onderhoud gevraagd of er, naast de hekserij-beschuldigingen, nog andere redenen of personen zijn waarvoor u vreest, antwoordt u eerst ontkennend, om vervolgens te stellen dat u wel kritiek had op de regering, dat er een persoon (G.) was, die zich voordeed als politieman die inlichtingen verschaft, en die u "eens" heeft bedreigd. U stelt dat anderen zijn opgepakt en gevangengezet, maar u niet zat zelf niet opgesloten omwille van protesten. Deze feiten vonden plaatsen in 2016 of 2017. Gevraagd of u hem vreest als u zou terugkeren naar Angola, antwoordt u ontwijkend: "de regering werkt nog altijd niet serieus. Ik zou verbrand kunnen worden als ik terugkeer. Het gaat slecht in Angola. Ook op vlak van veiligheid en sociaal gebeid. Het gaat heel slecht." Uitdrukkelijk door de Protection Officer gevraagd of Gomez een reden vormt dat u niet zou kunnen terugkeren, stelt u dit niet te weten om daarna te antwoorden

dat het niet zozeer Gomez is waardoor u niet kan terugkeren, maar de mensen die overtuigd zijn dat u een heks bent (NPO 1, p. 29).

U relateert dus zelf uw vrees voor G. reeds tijdens het eerste onderhoud en haalt verder ook geen redenen aan waarom de beperkte politieke activiteiten die u noemt, u problemen zouden opleveren bij een terugkeer naar Angola. U verliet Angola niet onmiddellijk na deze feiten, die in 2016 of 2017 zouden hebben plaatsgevonden, en u zou niet zijn gearresteerd of gevangengezet naar aanleiding van protesten (NPO 1, p. 3, 29). Aan het einde van uw derde persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd naar uw vrees bij terugkeer, en expliciet gevraagd of er nog andere redenen of personen zijn waardoor u niet naar Angola kan terugkeren, verwijst u enkel nog de hekserij-beschuldigingen (NPO 3, p. 27-28), wat opnieuw bevestigt dat uw politieke activiteiten niet van die aard waren dat ze een vrees voor vervolging inhouden.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt uw Angolese identiteitskaart neer (zie groene map van het administratief dossier), die uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet meteen ter discussie stonden, ondersteunt.

U legt verder ook medische documenten (zie groene map) neer en verklaart hierover: "toen ik hier toekwam, was er een vermoeden van tbc. Ik ben onderzocht geweest. Ik heb ook astma en onlangs is er vastgesteld dat ik een maagzweer heb" (NPO, p. 2). De neergelegde medische documenten maken (enkel) melding van (dit vermoeden van) tbc. U haalt geen specifieke vrees aan met betrekking tot uw gezondheidstoestand.

Samen met uw medische documenten heeft u ook een informatiefiche betreffende een opleiding bakker-pâtissier en een document met betrekking tot uw juridische bijstand overgemaakt (zie groene map). Aangezien u hiervan geen melding maakt, vermoedt het CGVS dat u deze document verkeerdelijk mee heeft overgemaakt. Deze documenten hebben ook geen invloed op de beoordeling van uw vrees en aangehaalde problemen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 2 mei 2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/6, 48/4, 48/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 17 en 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Voorafgaandelijk citeert verzoeker artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat rekening moet worden gehouden met het specifieke profiel van verzoeker en dat een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie.

In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus.

Hij stelt dat hij zijn herkomstland heeft verlaten vanwege beschuldigingen van hekserij. Hij vreest zijn familie en de Angolese bevolking. Hij verwijst naar de volgende landeninformatie:

- "Libération, "Afrique: le business des « enfants-sorciers », 21.07.2010"

- "Jeune Afrique, « Angola: une "sorcière" emprisonnée pentant huis ans par sa famille », 04.06.2009"

- "Slate Afrique, « Le calvaire des enfants angolais accusés de sorcellerie », 10.12.2012"

en stelt dat de behandeling van mensen die als "heksen" worden beschouwd in Angola zeer gewelddadig is en perfect overeenkomt met de vervolging die hij stelt te hebben ondergaan. Hij stelt deel uit te maken van

een sociale groep en dus binnen de vervolgingsgronden te vallen. De door hem ondergane behandelingen nemen de vorm aan van daden van vervolging, zo stelt verzoeker.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Hij verschaft een theoretisch kader omtrent het toepassingsgebied van de subsidiaire beschermingsstatus.

In een volgend onderdeel gaat hij in op de geloofwaardigheid van zijn relaas. Hij benadrukt dat zijn Angolese nationaliteit niet wordt betwist en dat zijn identiteit en herkomst evenmin wordt betwist. Gelet op de objectieve gegevens, koestert hij dan ook een gegronde vrees voor vervolging. Hij stelt een oprechte inspanning te hebben gedaan om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de grieven van de commissaris-generaal.

Hij benadrukt dat hij al vele jaren psychisch lijdt en dat deze kwetsbaarheid werd opgemerkt door de *protection officer* en de aanwezige advocaat. Hij stelt dat het tweede onderhoud vanwege zijn gezondheidstoestand werd afgebroken. Verzoeker wijst erop dat hij de intentie heeft een specialist te raadplegen en de realiteit van zijn psychologische en neurologische problemen te bevestigen. Hij verwijst naar wetenschappelijk onderzoek omtrent de impact van psychologische problemen, evenals naar rechtspraak van de Raad omtrent psychologische kwetsbaarheid.

Verzoeker gaat verder in op de omstandigheden van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), dat volgens hem de inconsistenties in zijn verklaringen kan verklaren.

Verzoeker herinnert ten slotte aan zijn vrij ingewikkeld migratietraject.

Verzoeker benadrukt andermaal het voordeel van de twijfel.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Angola.

Hij hekelt het gebrek aan een evaluatie van de veiligheidssituatie, niettegenstaande dat het land reeds jaren wordt geteisterd door geweld en veiligheidsincidenten.

Verzoeker citeert uit landeninformatie van Human Right Watch aangaande de problemen in het jaar 2023. Verder stelt hij dat regio's als Cabinda veel te maken hebben met veiligheidsincidenten, vooral vanwege de onafhankelijkheidsbewegingen die in de regio aanwezig zijn.

Hij wijst erop dat de spanningen een jaar geleden werden verergerd door de verkiezingen, waarbij het leger achter de onafhankelijken van de FLEC aan gingen.

Verzoeker geeft aan dat geen objectieve landeninformatie over de veiligheidssituatie in het administratieve dossier werd opgenomen, zodat de commissaris-generaal niet voldaan heeft aan zijn verplichting tot samenwerking.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1

van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.*

Bij aanvang van uw eerste persoonlijke onderhoud, stelt u dat er "veel" fouten werden gemaakt in uw interview bij DVZ. Hiernaar gevraagd, maakt u twee correcties (L. i.p.v. W., en Luanda i.p.v. Rwanda). Gevraagd of u bij uw interview op DVZ nog andere correcties of observaties wilt maken, antwoordt u: "misschien kan dat in de loop van het interview uitgeklaard worden? Als er dingen zijn die niet kloppen met wat ik heb gezegd, dan kan ik dat er als opmerking bijzeggen?" Er wordt u door de Protection Officer uitgelegd dat dit niet mogelijk is, dat zij van bij aanvang van het interview een zo volledig en correct mogelijk beeld dient te hebben. Dus, aangezien u het verslag heeft nagelezen of u nog andere zaken wenst op te merken, waarop u nu plotseling stelt: "goh...ik heb een zware slag gehad op mijn hoofd waardoor sindsdien mijn geheugen me soms in de steek laat. Ik weet niet meer wat ik heb gelezen. Ze hebben al aangeraden om een psycholoog te zoeken, maar daar ben ik niet zo voor." Er wordt u gevraagd of u hiervan een medisch stavingstuk bijheeft en of u hiervoor medicatie of behandeling heeft, wat niet het geval is: "ik neem geen medicatie hiervoor, en een psycholoog spreekt me niet aan. Ik wil geen psychologische begeleiding." Gevraagd of u nog opmerkingen wilt maken voor de start van uw persoonlijk onderhoud, kan u plotseling alsnog een correctie aanvoeren (m.b.t. uw opsluiting) (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 16/09/2022, hierna NPO 1, p. 3-4). Uw eerste persoonlijk onderhoud verliep zonder noemenswaardige incidenten. Uw advocaat stelde in haar opmerkingen dat u meermaals afdwaalde, maar dat dit waarschijnlijk aan uw medische conditie zou liggen (NPO 1, p. 34) – doch, wordt deze bewering door geen enkel medisch stavingstuk gesteund.

Na het eerste persoonlijke onderhoud, werd er beslist dat een tweede persoonlijke onderhoud noodzakelijk was om bepaalde onduidelijkheden/vage verklaringen uit te klaren, onder meer, uw woonplaatsen en de specifieke, concrete hekserijbeschuldigingen en personen die u vreest.

Bij aanvang van uw tweede persoonlijk onderhoud geeft u aan, wanneer gevraagd hoe het met u gaat, "ik leef nog, maar overleef meer. Ik heb een geen vast adres, dus het is een beetje moeilijk, maar ça va." De Protection Officer antwoordt hierop dat zij u zal uitleggen hoe het interview, dat zal verschillen van uw eerste persoonlijke onderhoud, er zal uitzien en dat u dan kan beslissen of u zich in staat voelt om het interview te houden. Na de introductie, geeft u inderdaad aan dat u zich in staat voelt om het interview te houden (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 08/12/2022, hierna NPO 2, p. 2-3). Aanvankelijk verloopt ook uw tweede persoonlijk onderhoud zonder problemen – u doet wel tegenstrijdige verklaringen (infra) – doch, wanneer de Protection Officer u aan meer diepgaande, kritischere bevraging onderwerpt, in casu wat u bedoelt met 'veel' aanwezige mensen bij een ruzie en wanneer een ruzie was, begint u tegen de Protection Officer te roepen (NPO 2, p. 9). Er wordt een korte pauze ingelast. Na de pauze stelt de Protection Officer dat zij de indruk heeft dat het eerste persoonlijke onderhoud veel anders en beter verliep en vraagt of u deze indruk ook heeft, waarop u vaagweg antwoordt dat dat zou kunnen. Gevraagd of u weet waarom dat zo is, antwoordt u: "ik weet niet wat ik daarop moet zeggen. Ik zie geen verschil." Er wordt u nogmaals gevraagd hoe u zich voelt, waarop u nogmaals antwoordt: "ik voel me comfortabel, maar ik heb ook veel zorgen. Fedasil komt niet toe aan de vraag. Ik moet nog zien om aan eten te komen. Ik ben moe." Ondanks dat u het interview wenst verder te zetten, wordt er door de Protection Officer beslist om het persoonlijk onderhoud stop te zetten. Immers, uw houding (roepen tegen de Protection Officer, alsook geheel tegenstrijdige verklaringen) verschilt sterk van uw houding tijdens het eerste persoonlijke onderhoud. Om deze redenen, ontstond er bij de Protection Officer het vermoeden dat u niet in staat, niet comfortabel, was om het interview af te leggen (NPO 2, p. 9-10). Voor afsluiting van het interview, stelt u nog: "onderdak vinden is geen probleem, maar het is voornamelijk financiële hulp. Ik kreeg niet voldoende om een huis te huren. Die gebeurtenissen ook, als ik daaraan terugdenk, de onrechtvaardigheid die er is geweest, dat is psychologisch heel zwaar." Er wordt door de Protection Officer nogmaals gewezen op de mogelijkheden om psychologische begeleiding te krijgen, waarop u haar simpelweg onderbreekt en stelt dat u dat niet wil (NPO 2, p. 19).

Bijgevolg, werd u voor een derde persoonlijk onderhoud uitgenodigd. Bij aanvang, verklaart u dat het goed gaat met u (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 13/04/2023, hierna NPO 3, p. 2). Er wordt u uitgelegd dat vooreerst een aantal zaken zouden worden uitgeklaard die vorige interview niet duidelijk waren, waarop u stelt: "ik zal mijn best doen. Ik weet niet of ik me nog alles zal kunnen herinneren. Het was de bedoeling dat ik naar de psycholoog zou gaan, maar dat wou ik niet graag. Ik doe dat niet graag. Maar, ik zal mijn best doen om mij zoveel mogelijk te herinneren." Gevraagd of u naar een psycholoog bent gegaan, antwoordt u dat ze u dit hebben aanbevolen, maar dat u niet gaat. De Protection Officer wijst u hierop op de mogelijkheid om hiervan attestering over te maken (NPO 3, p. 3). Er wordt nogmaals geprobeerd om een duidelijk overzicht te creëren van uw woon- en verblijfsplaatsen, waarop u antwoordt: "het is moeilijk voor mij om dit allemaal terug

te herinneren. Ik vergeet heel veel. Ook, bijvoorbeeld, het feit dat ik niet meer weet waar mijn paspoort is. Ik ben dat kwijt, maar ik heb geen aangifte gedaan, omdat ik totaal ben vergeten waar of hoe ik het ben verloren, hetzelfde met mijn oranje kaart. Ik kan het me absoluut niet herinneren. Ik doe mijn best, maar ik ben veel vergeten.“ Er wordt u door de Protection Officer uitgelegd dat jullie samen zullen werken om een overzicht te maken (NPO 3, p. 5). Aanvankelijk lijkt uw interview vlot te verlopen – ondanks uw tegenstrijdige verklaringen (infra) – doch opnieuw, net zoals in uw tweede interview, verandert uw houding wanneer u wordt onderworpen aan meer diepgaande – bijgevolg, meer kritische – bevraging, variërend van lachen (NPO 3, p. 11, 26), zuchten (NPO 3, p. 14, 17), tot stemverheffingen, roepen en wijzen naar de Protection Officer (NPO 3, p. 12, 14-15, 18-19, 21-23, 25, 27-28), en uiteindelijk culmineert in u die weigert de vragen te beantwoorden – “weet u, ik ben het gewoon beu! Ik heb het gehad! U doet ermee wat u wilt!” en “ik heb al gezegd dat het veel mensen waren! Hoe kan ik nu zeggen wie allemaal! Als ik u al heb gezegd dat de man van S. iedereen heeft opgezet tegen mij. Stuur me maar terug! Als ze me doden dan is het maar zo! Het kan me allemaal niets meer schelen! Trek er uw plan mee! Ik heb het gehad!” – en aanstalten maakt om het lokaal te verlaten, ondanks dat er u door de Protection Officer werd uitgelegd dat u zo concreet mogelijk op de vragen diende te antwoorden (om het zo mogelijk te maken uw vrees bij terugkeer correct te behandelen) en dat uw advocaat u wees op het belang om de vragen te beantwoorden (NPO 3, p. 28). Uw advocaat vroeg nog om een pauze, opdat ze u kon wijzen op uw medewerkingsplicht en kon helpen, maar deze werd geweigerd door de Protection Officer, omdat zij u er reeds meerdere malen op had gewezen dat u zo concreet mogelijk diende te antwoorden. Bovendien was de voorziene tijd voor het interview, dat kon plaatsvinden tussen 9u en 13u, intussen afgelopen (NPO 3, p. 28).

In conclusie, uw eerste persoonlijke onderhoud verliep zonder noemenswaardige incidenten. Doch, bleven uw verklaringen op een aantal belangrijke vlakken (e.g. woonplaatsen, eerdere bedreigingen) zeer vaag en weinig geconcretiseerd. Bijgevolg, werd er beslist om een tweede persoonlijke onderhoud te houden, waarbij deze onderwerpen zouden worden uitgediept, opdat er een beoordeling kon worden gemaakt over de geloofwaardigheid van uw problemen en vrees bij terugkeer naar Angola. Echter, tijdens dit tweede gehoor bleken uw nieuwe verklaringen haaks te staan op eerdere verklaringen en stelde u zich geïrriteerd op tegenover de Protection Officer. Deze elementen werden door de Protection Officer aanvankelijk mogelijks toegeschreven aan uw mentale toestand op dat moment, waardoor er ook werd beslist om het interview stop te zetten. Echter, wanneer het derde interview in beschouwing wordt genomen, kan er een patroon worden opgemerkt. Zo werkt u telkens steeds vlot mee met de Protection Officer, tot op het moment dat er u meer kritische vragen worden gesteld (dewelke niet werden gesteld tijdens het eerste persoonlijke onderhoud, waarin er geen incidenten waren), waarna u steeds meer geïrriteerd overkomt, begint te roepen (tweede en derde onderhoud) en tenslotte weigert verder mee te werken (derde onderhoud). Deze houding is geenszins coherent met wat men kan verwachten van een verzoeker om internationale bescherming, die oprecht vrees in zijn land van herkomst vervolgd te zullen worden. De veelheid aan tegenstrijdigheden blijkt, in het licht van uw drie interviews, te wijten aan uw ongeloofwaardig relaas (zie infra). In zoverre u zou willen argumenteren dat uw houding is beïnvloed door eventuele psychologische problemen, kan het CGVS niet anders dan concluderen dat dit louter een bewering is, waarvan u geen enkel (medisch) stavingstuk neerlegt.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

De Raad treedt deze uitvoerige beoordeling bij. Verzoeker volhardt in zijn psychologische kwetsbaarheid en zou het voornemen hebben om een specialist te raadplegen om zijn psychologische en neurologische problemen te bevestigen, doch de Raad dient vast te stellen dat op heden nog steeds geen enkel medisch attest voorligt, waarin verzoekers problematiek wordt geattesteerd. Verzoeker legde enkel een attest inzake het vermoeden van tbc, wat geen uitstaans heeft met zijn voorgehouden psychologische kwetsbaarheid. Verzoeker kan zich niet beperken tot een zelfdiagnose. Waar verzoeker aangeeft dat het tweede onderhoud eerder moest worden afgebroken omwille van zijn gezondheidstoestand, wijst de Raad erop dat uit een lezing van de persoonlijke onderhoud blijkt dat de *protection officer* met de nodige omzichtigheid is omgegaan met verzoekers dossier. Er werd meermaals naar verzoekers welbevinden gepolst en gevraagd of verzoeker zich comfortabel voelde om het onderhoud verder te zetten. Het tweede persoonlijk onderhoud verliep aanvankelijk ook goed, maar na te zijn geconfronteerd met tegenstrijdigheden en kritische vragen, veranderde verzoekers attitude. De Raad kan enkel vaststellen dat de *protection officer* in deze zorgvuldig heeft gehandeld, door te beslissen dat het persoonlijk onderhoud niet meer verder kon worden gezet, omdat verzoeker zich klaarblijkelijk niet comfortabel voelde. De Raad stelt echter, tezamen met de commissaris-generaal, vast dat het derde persoonlijk onderhoud een patroon blootlegt, waarbij verzoeker goed meewerkt en alles vlot verloopt, tot op het moment dat er kritische vragen worden gesteld of verzoeker geconfronteerd wordt met tegenstrijdigheden. Verzoekers houding wijzigt in deze van coöperatief naar geërgerd, verbaal agressief tot het volstrekt weigeren om mee te werken. Zoals gezegd, ligt er geen enkel medisch attest voor dat deze wijziging in medewerking en houding kan verklaren vanuit een psychologische of neurologische context. De Raad concludeert dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hem ten onrechte geen bijzondere procedurele maatregelen – waarbij bovendien kan worden opgemerkt dat de *protection officer* initieel wel degelijk met de nodige voorzichtigheid tewerk is gegaan – werden toegekend. Er wordt niet

aangetoond dat verzoeker niet in staat was om op volwaardige wijze deel te nemen aan de persoonlijke onderhouds en dat de verandering in houding te wijten is aan een medische problematiek.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van beschuldigingen van zijn familie en andere Angolese onderdanen van hekserij. Tevens maakte hij gewag van een deelname aan twee betogingen. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

4.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

(a) verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt sterk ondermijnd door de vaststelling dat hij over zijn reis naar België ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, waarbij (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over wie hem geadviseerd heeft om Angola te verlaten; (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer hij een gesprek had met de smokkelaar; (iii) verzoekers verklaringen over het bekomen van zijn visum via een smokkelaar niet overeenstemmen met de gegevens zoals deze blijken uit zijn visumdossier omtrent zijn reisdoel en medereizigers; (iv) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de vraag of hij een paspoort heeft en waar dit paspoort zich bevindt;

(b) verzoekers verklaringen over wie hij *in concreto* vreest zijn vaag en komen niet verder dan "mijn familie en iedereen die me beschuldigd van hekserij", waarbij (i) de *protection officer* meermaals heeft gevraagd om de personen die hij vreest te concretiseren; (ii) verzoeker telkens algemeen blijft verwijzen naar zijn familie en de mensen die hem beschuldigen of de mensen die hem kennen; (iii) verzoeker telkens ook andere namen vooruitschuift van zijn familieleden; (iv) verzoeker na enige tijd verdere medewerking weigert, wanneer de *protection officer* volhoudt aan de vraagstelling om meer concreet aan te geven wie verzoeker bij een hypothetische terugkeer zou vrezen; (v) verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over zijn band met zijn familie, in het bijzonder zijn broers en zussen;

(c) verzoekers verklaringen omtrent het incident in 2018, waarbij hij fysiek werd aangevallen en zijn tanden werden beschadigd, zijn inconsistent op verscheidende vlakken, waarbij (i) verzoeker bij DVZ verklaarde dat de daders van het incident familieleden waren en dat het incident waarbij zijn tanden werden beschadigd verschillend is van het incident in 2018 waarbij hij bijna werd vermoord; (ii) verzoeker bij het CGVS verklaarde dat het incident in 2018 hetzelfde incident is waar zijn tanden werden beschadigd en dat dit incident niets te maken had met zijn broer, maar omwille van een beschuldiging van diefstal door een zekere A.; (iii) verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud stelt dat de daders met veel waren en dat de opdrachtgever A. was, terwijl hij tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud stelde dat hij in elkaar werd geslagen in opdracht van de man van S., omdat hij werd beschuldigd van hekserij en diefstal; (iv) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over hoe het incident begon, waarbij hij eerst stelde dat hij spullen ging ophalen bij A. en vervolgens stelde dat hij door A. naar zijn perceel werd gelokt; (v) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de timing van de aanval, zijnde voor of nadat hij bij J. verbleef;

(d) verzoeker is geheel inconsistent over zijn verblijfplaatsen in Angola, terwijl er een link is tussen zijn verblijfplaatsen en de vervolgingen/beschuldigingen van hekserij en verzoeker ook bepaalde beschuldigingen/incidenten linkt aan zijn verblijf bij bepaalde familieleden, waarbij (i) verzoekers verklaringen bij de DVZ niet overeenstemmen met de gegevens van zijn Angolese identiteitskaart; (ii) verzoekers verklaringen bij het CGVS onderling volstrekt inconsistent zijn, zowel tussen de drie verschillende persoonlijke onderhouds als tijdens elk van de persoonlijke onderhouds, waarbij de *protection officer* ook meermaals diende te vragen om concreet en duidelijk te antwoorden op de vragen;

(e) verzoekers verklaringen over zijn relatie met en verblijf bij zijn moeder zijn inconsistent, waarbij verzoeker bij de DVZ verklaarde niet te weten waar zijn moeder is en dat hij werd opgevoed door een oudere zus van zijn moeder, een oudere broer en een vriend van zijn oom, verzoeker bij zijn eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij bij zijn moeder is opgegroeid en dat iemand hem in mei 2019 – dus voor het interview bij de DVZ – had gezegd dat zij zich in de DRC bevindt en tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud stelt dat zijn moeder hem verliet toen hij zes jaar oud was en dan werd opgevoed door zijn grootmoeder gedurende één jaar en vervolgens door een oudere nicht van zijn moeder en zussen en een broer van zijn moeder;

(f) er kan worden geconcludeerd dat verzoeker geen zicht geeft op zijn werkelijke levensloop in Angola, of het nu gaat over zijn (relatie met zijn) familieleden, dan wel zijn verblijfplaatsen of de verblijfplaatsen van zijn familieleden;

(g) verzoekers verklaringen over wanneer de beschuldigingen zijn begonnen, wat de aanleiding vormde en de persoon die de eerste beschuldigingen uitte zijn inconsistent, wat de geloofwaardigheid ervan ondergraaft;

(h) verzoekers verklaringen over de daaropvolgende hekserijbeschuldigingen zijn inconsistent, waarbij (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de vraag of het incident in 2003 met een buurman het eerstvolgende incident was na de eerste beschuldiging; (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de periode dat hij bij T.T. woonde en het al dan niet hebben van problemen op dat moment; (iii) verzoeker, ondanks de herhaaldelijke vragen van de *protection officer* om een overzicht te geven van de fysieke en

verbale incidenten en na een eerdere bevestiging dat hij alle incidenten had opgesomd, er telkens een aantal nieuwe gebeurtenissen tussen gooit; (iv) verzoeker bij het eerste persoonlijk onderhoud een aantal incidenten aanhaalt, waarvan hij niet langer gewag maakt tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud, niettegenstaande dat er tijdens het laatste onderhoud veelvuldig en langdurig werd stilgestaan bij het overzicht van de incidenten; (i) wat betreft het probleem met G.: (i) verzoeker stelde dat hij tweemaal deelnam aan een manifestatie, maar wanneer hem tijdens het eerste persoonlijk onderhoud werd gevraagd of hij naast de hekserijbeschuldigingen nog andere redenen of personen had om te vrezen, antwoordde hij eerst ontkennend om vervolgens te stellen dat hij wel kritiek had op de regering en een zekere persoon G. hem “eens” heeft bedreigd; (ii) verzoeker verklaarde nooit te zijn opgepakt en gevangengezet omwille van deze protesten; (iii) de feiten vonden plaats in 2016 of 2017; (iv) verzoeker, wanneer hij uitdrukkelijk werd gevraagd of G. een reden vormt dat hij niet zou kunnen terugkeren, stelt dat het niet zozeer G. is waardoor hij niet kan terugkeren, maar de mensen die overtuigd zijn dat hij een heks is; (v) verzoeker zelf de vrees voor G. relativeert in zijn eerste persoonlijk onderhoud en verder ook geen redenen aanhaalt waarom zijn beperkte politieke activiteiten hem problemen zouden opleveren; (vi) verzoeker verliet Angola niet meteen na de feiten in 2016 of 2017 en werd nooit gearresteerd; (vii) tijdens het derde persoonlijk onderhoud werd verzoeker nogmaals gevraagd naar zijn vrees bij terugkeer en expliciet gevraagd of hij nog andere redenen of personen vreest, waarop verzoeker enkel verwijst naar de hekserijbeschuldigingen.

4.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.4. Waar verzoeker wijst op zijn psychologische kwetsbaarheid, herhaalt de Raad dat er geen medische stukken voorliggen, waaruit blijkt dat verzoeker in een zodanige emotionele staat verkeerde, dat deze hem verhinderde om coherente en volledige verklaringen af te leggen. De Raad kan begrip opbrengen voor de belastende omstandigheden van een persoonlijk onderhoud, doch dit volstaat op zich nog niet om de door de commissaris-generaal gemaakte vaststellingen te weerleggen of uit te klaren. Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt ook dat de *protection officer* met de nodige omzichtigheid is omgegaan met verzoekers profiel, doch dat er na enige tijd een patroon kon worden vastgesteld, waarbij verzoekers medewerking en attitude nadelig evolueerde naargelang de vragen kritischer werden en verzoeker werd geconfronteerd met inconsistenties en tegenstrijdigheden. Verzoeker brengt thans geen elementen aan, op grond waarvan alsnog kan worden vastgesteld dat de vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen worden verklaard door een psychologische kwetsbaarheid. Het volstaat niet dergelijks louter te poneren. Wat betreft het wetenschappelijk onderzoek, blijkt hieruit enkel dat psychologische moeilijkheden een impact kunnen hebben op het geloofwaardigheidsonderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Hiermee toont verzoeker echter niet *in concreto* aan dat zijn persoonlijke psychologische problematiek de gedane vaststellingen in de bestreden beslissing kan verklaren, waarbij zoals gezegd geen medische stukken voorliggen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van de Raad is in deze niet dienstig, aangezien *in casu* niet kan worden vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker een naar behoren geattesteerde psychologische problematiek speelt, waarmee onvoldoende rekening werd gehouden. Waar verzoeker nog wijst op zijn “*vrij ingewikkeld migratietraject*” toont hij hiermee evenmin aan dat op welke wijze deze omstandigheid de uitvoerige beoordeling in de bestreden beslissing kan ombuigen of hier een ander licht op kan werpen.

4.1.5. Verzoeker gaat verder in op de omstandigheden van het gehoor bij de DVZ, waarbij hij stelt dat er in zodanig veel dossiers wordt aangedrongen op het feit dat het verhoor bij de DVZ steeds in twijfelachtige omstandigheden plaatsvindt, waarbij verzoekers zouden worden aangemaand om snel te zijn en voortdurend samen te vatten, dat de verzoekers vaak nog nooit een advocaat hebben ontmoet, dat de verzoekers de noodzaak niet inzien om te eisen dat hun verklaringen worden voorgelezen en om alle relevante aspecten van hun zaak te presenteren en dat de verzoekers soms verplicht zijn om te tekenen zonder dat zij de vragenlijst kunnen herlezen of zonder dat de tolk terugleest. Dit algemeen en ongefundeerd betoog doet evenwel op geen enkele wijze afbreuk aan de concrete vaststelling *in casu* dat verzoeker aan het begin van zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft bevestigd dat hij alle elementen heeft kunnen aanhalen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Angola (zie notities eerste persoonlijk onderhoud, NPO I, p. 1-2). Ook uit het verslag van het gehoor bij de DVZ blijkt dat zijn verklaringen hem werden voorgelezen in het Portugees en dat hij middels het plaatsen van zijn handtekening bevestigd heeft dat zijn verklaringen, zoals zij in dit verslag werden genoteerd en aan hem voorgelezen, juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (zie AD, “vragenlijst CGVS”, p. 2). Verzoeker werd ook de mogelijkheid geboden om zijn opmerkingen aangaande het gehoor bij de DVZ kenbaar te maken bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud, wat hij ook heeft gedaan. Bovendien dient de Raad op te merken dat de overwegingen in de bestreden beslissing geenszins uitsluitend zijn gebaseerd op de tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen de verklaringen afgelegd bij de DVZ enerzijds en bij het CGVS anderzijds. Zoals zeer uitgebreid in de

bestreden beslissing kan worden gelezen – en zoals in punt 4.1.2. samengevat door de Raad – heeft de commissaris-generaal gewezen op de vele tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen de verklaringen afgelegd doorheen de drie persoonlijke onderhouds bij het CGVS en in deze drie persoonlijke onderhoud op zichzelf. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker geen enkele ernstige poging onderneemt op deze pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing uit te klaren of hier een nieuw licht op te werpen.

4.1.6. Verzoeker citeert nog naar landeninformatie, omtrent de slechte behandeling van personen die worden beticht van hekserij in Angola, doch de Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk door zijn familieleden of andere onderdanen in Angola werd beschuldigd van hekserij, zodat hij niet aannemelijk maakt dat deze landeninformatie op hem van toepassing is.

4.1.7. Waar verzoeker stelt dat: *“In casu, werd de Angolese nationaliteit van verzoeker niet betwist. Noch werd hem identiteit betwist, of dat Cabinda haar regio van herkomst is. Gelet op de objectieve gegevens over de situatie van FLEC leden in Angola, koestert verzoeker gegronde vrees voor vervolging, zonder dat hij aanspraak kan maken op daadwerkelijke en niet-tijdelijke bescherming van zijn autoriteiten”*, neemt de Raad aan dat deze verwijzing berust op een materiële vergissing. Verzoeker heeft nooit voorgehouden lid te zijn van de “Front for the Liberation of the Enclave of Cabinda”, noch dat hij afkomstig is uit Cabinda. De Raad wijst er alleszins op dat verzoeker volgende pertinente passage in de bestreden beslissing, omtrent zijn deelname aan twee protesten, onbesproken laat: *“U nam tweemaal deel aan een manifestatie (2013 en 2017), dit ging uit van een groep mensen, waaronder u, die niet tevreden waren, die meer gerechtigheid wensten. Gevraagd of deze groep een naam had, antwoordt u ontkennend, gevolgd door dat ze misschien een naam hadden, maar u kende geen naam (NPO 1, p. 15-16). Tijdens het eerste onderhoud gevraagd of er, naast de hekserij-beschuldigingen, nog andere redenen of personen zijn waarvoor u vreest, antwoordt u eerst ontkennend, om vervolgens te stellen dat u wel kritiek had op de regering, dat er een persoon (G.) was, die zich voordeed als politieman die inlichtingen verschaftte, en die u “eens” heeft bedreigd. U stelt dat anderen zijn opgepakt en gevangengezet, maar u niet zat zelf niet opgesloten omwille van protesten. Deze feiten vonden plaats in 2016 of 2017. Gevraagd of u hem vreest als u zou terugkeren naar Angola, antwoordt u ontwijkend: “de regering werkt nog altijd niet serieus. Ik zou verbrand kunnen worden als ik terugkeer. Het gaat slecht in Angola. Ook op vlak van veiligheid en sociaal gebeid. Het gaat heel slecht.” Uitdrukkelijk door de Protection Officer gevraagd of Gomez een reden vormt dat u niet zou kunnen terugkeren, stelt u dit niet te weten om daarna te antwoorden dat het niet zozeer Gomez is waardoor u niet kan terugkeren, maar de mensen die overtuigd zijn dat u een heks bent (NPO 1, p. 29). U relateert dus zelf uw vrees voor G. reeds tijdens het eerste onderhoud en haalt verder ook geen redenen aan waarom de beperkte politieke activiteiten die u noemt, u problemen zouden opleveren bij een terugkeer naar Angola. U verliet Angola niet onmiddellijk na deze feiten, die in 2016 of 2017 zouden hebben plaatsgevonden, en u zou niet zijn gearresteerd of gevangengezet naar aanleiding van protesten (NPO 1, p. 3, 29). Aan het einde van uw derde persoonlijk onderhoud nogmaals gevraagd naar uw vrees bij terugkeer, en expliciet gevraagd of er nog andere redenen of personen zijn waardoor u niet naar Angola kan terugkeren, verwijst u enkel nog de hekserij-beschuldigingen (NPO 3, p. 27-28), wat opnieuw bevestigt dat uw politieke activiteiten niet van die aard waren dat ze een vrees voor vervolging inhouden.”*

4.1.8. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing omstandig werd onderbouwd, door pertinente draagkrachtige en kernachtige motieven die door de Raad worden overgenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.1.9. Wat betreft de door verzoeker neergelegde stukken, treedt de Raad de door de commissaris-generaal gedane beoordeling hiervan bij, die in de bestreden beslissing kan worden gelezen en die door verzoeker onbesproken wordt gelaten.

4.1.10. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Angola kan blijken. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Gelet op deze vaststellingen, is er geen reden om verder te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op zijn vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

5.2.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Er bevinden zich in het rechtsplegingsdossier geen indicaties dat er op heden in Angola sprake is van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Waar verzoeker nog verwijst naar een rapport van Human Right Watch, wijst de Raad erop dat dit melding maakt van doelgericht geweld tegen betogers en activisten, zodat dit geen betrekking heeft op de situatie voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook de incidenten met onafhankelijken van de FLEC zijn in wezen doelgericht van aard. Verzoeker brengt geen informatie aan, dat erop wijst dat de situatie in Cabinda – waarvan verzoeker ook geenszins afkomstig is – beantwoordt aan de vereisten van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dat er zich in het rechtsplegingsdossier geen informatie bevindt over de veiligheidssituatie in Angola, doet in deze omstandigheden geen afbreuk aan het voorgaande.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens de persoonlijke onderhouden kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
V. LAUDUS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES